

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 214.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939028208/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

at overbevise Verden om det Modsatte. Hans sande Natur, hans virkelige Jeg lignede et fortryllet Slot, der er sunket ned paa Bunden af en dyb Sø – en Skat, som ved Hærens Brøde er sunket i Jorden. Men ingen Fortryllelse er saa stærk at den jo kan løses, naar den nærmer sig, hvem gode Aander lærte Befrielsesordet.

Johannes's gode Aand sendte ham Tyra. Hun forstod ham, hun lærte ham igjen at forståe sig selv og Kjærligheden hævede den Skat af Liv og Kraft, der laa ufrugtbar i hans allerede livstrætte og henvisnende Sjæl. Men det varede ikke længe før Forfængeligheden kom i Strid med Kjærligheden; Saalænge han levede sammen med Tyra tænkte han kun paa hendes Dom, og aldrig havde hans Forfængelighed følt en saa berusende Tilfredsstillelse, som den hendes Beundring og Enthusiasme beredte den. Her turde han vise sit sande Væsen, uden Frygt for at blive gjort latterlig! hendes Øine straalende af Stolthed og Glæde naar han udtømte sine begejstrede Tanker og Ideer for hende om Menneskelivets store Maal og hellige Betydning – den unge høihjertede Pige saae allerede i Aanden sin Elsker, som en Kjæmpe mellem Dverge forfægte Livets og Sandhedens evige Ret over en dybtsunkne Slægts Fordomme og Fængselskranker – og naar han talte til hende troede han selv at han vilde idetmindste gøre Underværker. Men Johannes kunde ikke altid blive hos Tyra – han havde gjort hendes Bekjendskab paa en Reise, hvis Maal var Udlandet, og efter et Ophold i hendes Egn, længer end det burde have været, maatte han give efter for Nødvendigheden og reise videre. Men om et Aar, naar Udenlandsreisen var lykkelig tilende, saa skulde de gjensees for ikke mere at skilles.

Men altsom Johannes fjernede sig mere og mere fra sin Elskedes Opholdssted, begyndte Heltemodet at synke, og Begeistringen – kun ikke den, han følte for Tyras Person – fordeelte sig lidt efter lidt, som Taagen, der forrædersk skjuler enhver Gjenstands virkelige Udseende, men maa vige for det klare Dagslys. Han begyndte umærkeligt, næsten ubevidst at overveie hvilken Opsigt det vilde gøre om han kom tilbage fra sin Reise som en ravgal Idealist – han huskede paa at Verden nu engang ikke er indrettet saaledes at vore bedste Tanker lader sig realisere uden Scandale – at den Enkelte kun er en meget ringe Deel af Pluraliteten, og derfor gjør bedst i at tie hvor han ikke kan samtykke, og lade den Steen ligge, som han